

Er is daarom alle reden om thans tot spoedige vaccinatie der zuigelingen over te gaan. Zooals ik reeds vernam volgen zelfs niet-geneeskundigen mijn raad en laten in tegenstelling met de vroeger gevolgde gewoonte thans de zuigelingen inenten, doch niet de oudere oningeeënte kinderen.

's-Gravenhage, 6 October 1929.

J. TH. TERBURGH.

DE OPERATIE VAN VORONOFF.

Het feuilleton van collega A. MELCHIOR in het *Tijdschrift* van 5 October is wel heel amusant, maar ik had het geheel eerder verwacht in *Het Leven*, dan in ons deftig en wetenschappelijk weekblad.

Welke bedoeling heeft deze beschrijving? De zaak bespottelijk maken? of deskundige critiek? Ik geloof het eerste, want als dit niet het geval was, zou een bespottelijk verslag als uit de *Jornal de Noticias* niet zonder commentaar worden gegeven. Het is toch een eerste eisch van billijkheid, dat een critiek gestaafd wordt door argumenten. Ik weet wel, dat VORONOFF het met z'n „apenklier" nog niet veel verder heeft gebracht dan het cabaret en de revue, maar hij zou de eerste niet zijn, die, na verguizing en bespotting, volkomen rehabilitatie verkreeg.

December 1928 had ik het genoegen in Parijs een transplantatie bij te wonen en wat ik daar gezien en gehoord heb, wettigt een rustig bekijken en afwachten. In tegenstelling met het „luid gebrul van den Portugees" verliep de geheele operatie onder plaatselijke verdooving volmaakt pijnloos. De Deen, wien ik na afloop daarnaar vroeg, verzekerde niets gevoeld te hebben. Hij was ook heelemaal niet van plan een „nieuwe familie te grondvesten", want VORONOFF beweert met nadruk, dat gegarandeerd wordt een volmaakte opleving van de algemeene vitaliteit, maar dat geen enkele garantie geldt ten opzichte van de potentie.

Wanneer ik met collega's over de quaestie sprak, dan was hun scepsis meestal gebaseerd op de transplantatie. Zij beweerden, dat de operatie geen duurzaam nuttig effect kon geven, omdat de ervaring geleerd heeft, dat, na verloop van tijd, totale resorptie plaats vindt.

VORONOFF, die een speciale methode tot aviveering gebruikt, meent dit te moeten ontzenuwen met het feit van een Spaanschen collega, die twee jaren na de „greffe" aanbod het ingebrachte te laten verwijderen (natuurlijk gevolgd door een nieuwe transplantatie). Bij het microscopisch onderzoek bleek het geheel te bestaan uit welig-groeiende LEYDIG's tusschencellen en te vormen een kastanjegroote „Puberteitsdrüse", juist zooals theoretisch was voorspeld: de verjongende hormonen stammen niet uit de zaadkanaaltjes, maar uit de tusschencellen.

Wanneer men het boek van VORONOFF leest over „*De verovering van het leven*" en de boeken van zijn medewerker DARTIGUES: „*La Greffe de Revitalisation Humaine*" en „*Le Renouveau de l'organisme*", dan moet men tot de conclusie komen, dat hier ernstig werk wordt verricht, waard, om door de geneeskundigen ernstig te worden bekeken en becritiseerd en dan is het van een vakblad zeker te verwachten, dat een artikel over de operatie van VORONOFF niet in revue-stijl wordt geplaatst.

B. PREMSELA.

PREMSELA is op een dwaalspoor, als hij meent, dat MELCHIOR critiek op VORONOFF's operatie wenschte te oefenen. Hij heeft alleen een schets gegeven van Portugeesche opvattingen omtrent wat in de couranten aan het publiek mag worden voorgezet.

Red.